Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

13. listopadu 2014*

„Kasační opravný prostředek — Poslanec Evropského parlamentu — Příspěvky na krytí výdajů vzniklých při plnění parlamentních povinností — Vydání bezdůvodného obohacení — Navrácení — Promlčení — Přiměřená lhůta“

Ve věci C-447/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 2. srpna 2013,

Riccardo Nencini, s bydlištěm v Barberino di Mugello (Itálie), zastoupený M. Chitim, avvocato,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž dalším účastníkem řízení je:

Evropský parlament, zastoupený S. Seyr a N. Lorenzem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaný v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, K. Lenaerts, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce druhého senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev a J. L. da Cruz Vilaça, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. dubna 2014,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. června 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se R. Nencini domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie, Nencini v. Parlament (T-431/10 a T-560/10, EU:T:2013:290, dále jen „napadený rozsudek“), zaprvé z toho důvodu, že tímto rozsudkem ve věci T-560/10 byly zamítnuty jeho žalobní návrhy znějící zejména na zrušení rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 7. října 2010 o navrácení některých částek, jež byly navrhovateli, bývalému poslanci Evropského parlamentu, neoprávněně vyplaceny na úhradu cestovních výdajů a výdajů na parlamentní asistenci, jakož i oznámení o dluhu generálního ředitele finančního ředitelství Evropského parlamentu č. 315653 ze dne 13. října 2010 a všech souvisejících nebo předcházejících aktů, a podpůrně na vrácení věci generálnímu tajemníkovi Evropského parlamentu, aby znovu stanovil spravedlivou výši požadované částky, a zadruhé z toho důvodu, že mu byla tímto rozsudkem uložena náhrada všech nákladů řízení ve věci T-560/10 a náhrada části nákladů řízení ve věci T-431/10.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Skutečnosti předcházející sporu byly uvedeny v bodech 1 až 8 napadeného rozsudku a lze je shrnout následovně.

3 Navrhovatel byl ve volebním období od roku 1994 do roku 1999 poslancem Evropského parlamentu.

4 Na základě vyšetřování Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) zahájil v prosinci 2006 Evropský parlament kontrolní řízení v oblasti nákladů na parlamentní asistenci a cestovních výdajů, jež se týkalo mimo jiné navrhovatele.

5 Dne 16. července 2010 přijal generální tajemník Parlamentu v případu navrhovatele rozhodnutí č. 311847, a to v rámci inkasního řízení o navrácení částek neoprávněně vyplacených jako náhrady cestovních výdajů a výdajů na parlamentní asistenci (dále jen „první rozhodnutí generálního tajemníka“).

6 V prvním rozhodnutí generálního tajemníka psaném anglicky bylo konstatováno, že navrhovateli byla během jeho funkčního období v rozporu s pravidly pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Parlamentu vyplacena celková částka ve výši 455 903,04 eura (z toho 46 550,88 eura připadající na náhrady cestovních výdajů a 409 352,16 eura na náhrady výdajů na parlamentní asistenci) (dále jen „sporná částka“). Oznámení o dluhu generálního ředitele finančního ředitelství Parlamentu č. 312331 ze dne 4. srpna 2010 týkající se navrácení sporné částky (dále jen „první oznámení o dluhu“) bylo sděleno navrhovateli.

7 Dne 7. října 2010 přijal generální tajemník Parlamentu italsky psané rozhodnutí, které nahradilo první rozhodnutí generálního tajemníka (dále jen „druhé rozhodnutí generálního tajemníka“), a přiložil k němu oznámení o dluhu generálního ředitele finančního ředitelství Parlamentu č. 315653 z téhož dne, jež nahrazovalo první oznámení o dluhu a znělo na spornou částku (dále jen „druhé oznámení o dluhu“). Tyto dva akty byly navrhovateli sděleny dne 13. října 2010.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

8 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. září 2010 navrhovatel napadl ve věci T-431/10 první rozhodnutí generálního tajemníka, první oznámení o dluhu a všechny související nebo předcházející akty.

9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. prosince 2010 navrhovatel napadl ve věci T-560/10 druhé rozhodnutí generálního tajemníka a druhé oznámení o dluhu, jakož i první rozhodnutí generálního tajemníka, první oznámení o dluhu a všechny související nebo předcházející akty.

10 Návrhy na vydání předběžných opatření, podané navrhovatelem souběžně, byly zamítnuty usneseními předsedy Tribunálu, Nencini v. Parlament (T-431/10 R, EU:T:2010:441) a Nencini v. Parlament (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Věci T-431/10 a T-560/10 byly spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i rozsudku.

12 Na jednání konaném dne 18. dubna 2012 informoval navrhovatel Tribunál o zpětvzetí své žaloby ve věci T-431/10.

13 V napadeném rozsudku vzal Tribunál na vědomí zpětvzetí žaloby navrhovatelem ve věci T-431/10, a nařídil tudíž vyškrtnutí této věci z rejstříku.

14 Při rozhodování ve věci T-560/10 měl Tribunál za to, že návrhová žádání navrhovatele směřující ke zrušení „všech souvisejících nebo předcházejících aktů“, pokud jde o druhé rozhodnutí generálního tajemníka, jsou namířena proti čistě přípravným aktům, a jsou tedy nepřípustná.

15 Dále měl Tribunál za to, že návrhová žádání navrhovatele směřující ke zrušení druhého oznámení o dluhu jsou namířena proti aktu, který pouze potvrzuje druhé rozhodnutí generálního tajemníka, a proto jsou rovněž nepřípustná.

16 Tribunál ve věci samé zamítl návrhová žádání navrhovatele znějící na zrušení druhého rozhodnutí generálního tajemníka.

17 Tribunál napadeným rozsudkem uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení ve věci T-560/10, včetně nákladů řízení o předběžném opatření, a rozhodl, že ve věci T-431/10 ponese každý z účastníků řízení vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Kasační opravný prostředek

18 Navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil rozsudek v rozsahu, v němž zamítá jeho návrhová žádání znějící na zrušení druhého rozhodnutí generálního tajemníka;

— podpůrně, vrátil věc generálnímu tajemníkovi Parlamentu, aby stanovil spravedlivou výši dlužné částky, a

— uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení před Tribunálem ve věcech T-431/10 a T-560/10, jakož i nákladů týkajících se řízení před Soudním dvorem.

19 Parlament navrhuje Soudnímu dvoru, aby zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

20 Navrhovatel uplatňuje na podporu svého kasačního opravného prostředku pět důvodů. První čtyři důvody se týkají odůvodnění, na základě kterého Tribunál odmítl jeho argumentaci na podporu zrušení druhého rozhodnutí generálního tajemníka. Pátý důvod se týká skutečnosti, že mu Tribunál uložil náhradu nákladů řízení jak ve věci T-431/10, tak ve věci T-560/10.

21 Parlament tvrdí, že jsou tyto důvody nepřípustné nebo neopodstatněné.

K návrhovým žádáním kasačního opravného prostředku, jež se týkají uložení nákladů řízení ve věci T-431/10

22 Je třeba připomenout, že na základě čl. 58 druhého pododstavce statutu Soudního dvora platí, že opravný prostředek jen proti určení výše náhrady nákladů řízení nebo proti rozhodnutí, která ze stran je má platit, není přípustný.

23 V projednávané věci je třeba uvést, že výrok napadeného rozsudku obsahuje v souvislosti s věcí T-431/10 body 3 a 4, podle kterých se tato věc vyškrtává z rejstříku Tribunálu a každý z účastníků řízení ponese v dané věci vlastní náklady řízení.

24 Navrhovatel v projednávaném kasačním opravném prostředku nicméně napadá pouze odůvodnění té části napadeného rozsudku, které se vztahuje k bodu 4 jeho výroku, jež se týká nákladů řízení.

25 Jak přitom vyplývá z výše uvedeného ustanovení statutu Soudního dvora, nespadá přezkum rozdělení nákladů řízení do pravomoci Soudního dvora (viz zejména usnesení Eurostrategies v. Komise, C-122/07 P, EU:C:2007:743, bod 24).

26 Návrhová žádání kasačního opravného prostředku, která se týkají uložení náhrady nákladů řízení ve věci T-431/10, jsou nepřípustná. Návrhová žádání kasačního opravného prostředku, která se vztahují k této věci, je tedy třeba odmítnout.

K návrhovým žádáním kasačního opravného prostředku, jež se týkají věci T-560/10

Argumentace účastníků řízení

27 Navrhovatel vzhledem k tomu, že v prvním stupni neúspěšně argumentoval, že pohledávka, která je po něm vymáhána, je promlčena, prvním důvodem kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál porušil pravidla o promlčení, jež se použijí v tomto případě. Při určení počátku běhu promlčecí lhůty si totiž Tribunál zaprvé nesprávně vyložil článek 73a nařízení Rady ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 ze dne 13. prosince 2006 (Úř. věst. L 390, s. 1, dále jen „finanční nařízení“), a článek 85b nařízení Komise ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech nařízení č. 1605/2002 (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), ve znění nařízení (ES, Euratom) č. 478/2007 ze dne 23. dubna 2007 (Úř. věst. L 111, s. 13, dále jen „prováděcí nařízení“).

28 Navrhovatel tvrdí, že nemá-li dojít k porušení zásad právní jistoty a účinné soudní ochrany, má pětiletá promlčecí lhůta stanovená normou vyšší právní síly, a sice článkem 73a finančního nařízení, z důvodu, že se vztahuje na období, během kterého musí být stanoven nárok na pohledávku, jinou povahu než lhůta uvedená v článku 85b prováděcího nařízení, která se vztahuje pouze na období, během kterého musí být tato pohledávka vymáhána. Počátek běhu těchto dvou lhůt proto nemůže být stejný, jak usuzoval Tribunál.

29 Pro případ, že takto navržený výklad nebude přijat, navrhovatel zadruhé vznáší námitku protiprávnosti těchto dvou nařízení, jelikož podle jeho názoru porušují obecné zásady, kterými se řídí promlčení, zásady právní jistoty a účinné soudní ochrany, jakož i dlužníkovo právo na obhajobu. Navrhovatel zatřetí Tribunálu vytýká, že se samostatně nezabýval argumentem, kterého se dovolával na podporu žalobního důvodu vycházejícího z porušení pravidel o promlčení a který byl založen na tom, že Parlament nedodržel přiměřenou lhůtu pro stanovení svého nároku.

30 Parlament tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož navrhovatel uplatňuje tytéž argumenty, které předložil v prvním stupni, podle nichž existují dvě promlčecí lhůty. Kromě toho vznáší námitku protiprávnosti poprvé až v rámci kasačního opravného prostředku.

31 Parlament zdůrazňuje, že v každém případě uvedený důvod není opodstatněný, neboť Tribunál správně použil naprosto jasná ustanovení článku 73a finančního nařízení a článku 85b prováděcího nařízení, kterých se navrhovatel sám dovolával.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž se týká výkladu článku 73a finančního nařízení a článku 85b prováděcího nařízení

32 Z článku 256 SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a článku 169 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které tento návrh podporují specifickým způsobem. Kasační opravný prostředek, který neobsahuje žádnou argumentaci specificky směřující k označení vady spočívající v nesprávném právním posouzení, jíž byl stižen napadený rozsudek, a omezuje se na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem, tento požadavek nesplňuje.

33 Naproti tomu, jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, právní otázky zkoumané v prvním stupni mohou být v řízení o kasačním opravném prostředku znovu projednány. Jestliže by navrhovatel nemohl tímto způsobem založit svůj opravný prostředek na důvodech a argumentech již použitých před Tribunálem, bylo by totiž uvedené řízení zčásti zbaveno svého smyslu.

34 První důvod kasačního opravného prostředku se přitom přesně zaměřuje na zpochybnění výkladu finančního nařízení a prováděcího nařízení provedeného Tribunálem za účelem zamítnutí prvního žalobního důvodu uplatněného v prvním stupni. Navrhovatel tak zpochybňuje odpověď, kterou tento soud výslovně dal na právní otázku v napadeném rozsudku, jež může být předmětem přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

35 První důvod kasačního opravného prostředku je tedy třeba považovat za přípustný v rozsahu, v němž se týká výkladu článku 73a finančního nařízení a článku 85b prováděcího nařízení provedeného Tribunálem.

– K opodstatněnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž se týká výkladu Tribunálu, pokud jde o článek 73a finančního nařízení a článku 85b prováděcího nařízení

36 Je třeba připomenout, že článek 73a finančního nařízení stanoví, že „[a]niž jsou dotčena zvláštní ustanovení a uplatňování rozhodnutí Rady o systému vlastních zdrojů [Evropské unie], promlčují se nároky [Unie] vůči třetím osobám a nároky třetích osob vůči [Unii] po pěti letech. Počátek běhu

promlčecí doby a podmínky pro její přerušení a stavení stanoví prováděcí pravidla“. Kromě toho podle čl. 85b odst. 1 prvního pododstavce prováděcího nařízení platí, že „doba promlčení nároků [Unie] vůči třetím osobám počíná běžet dnem uplynutí lhůty oznámené dlužníkovi v oznámení o dluhu […]“.

37 Tribunál zamítl žalobní důvod navrhovatele vycházející z toho, že ke dni přijetí druhého rozhodnutí generálního tajemníka, tedy dne 7. října 2010, byl akt Parlamentu, jímž bylo požadováno vydání sporné částky, promlčen na základě článku 73a finančního nařízení, jelikož zaprvé měl v meritu za to, jak uvedl v bodech 39 a 40 napadeného rozsudku, že podle ustanovení tohoto článku a článku 85b prováděcího nařízení začala promlčecí lhůta běžet dnem uplynutí lhůty oznámené navrhovateli ve druhém oznámení o dluhu, tedy dne 20. ledna 2011. Z toho v bodě 41 napadeného rozsudku vyvodil, že ke dni 7. října 2010 promlčecí lhůta ještě nezačala běžet, a že tedy k tomuto datu určitě neuplynula.

38 Zadruhé Tribunál v bodě 43 napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatel má rovněž v úmyslu Parlamentu vytýkat, že nesplnil povinnosti, které mu vyplývají ze zásady přiměřené lhůty, která s ohledem na základní požadavek právní jistoty brání unijním orgánům v možnosti donekonečna odkládat výkon jejích pravomocí. Tribunál připomněl, že povinnost dodržet v řízeních vedených administrativou přiměřenou lhůtu je obecnou zásadou unijního práva, jejíž dodržování zajišťuje unijní soud, a která se jakožto jedna ze složek práva na řádnou správu objevuje v čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie.

39 Tribunál poté, co konstatoval, že je nutné přiměřenou lhůtu dodržovat ve všech případech, kdy platné předpisy danou právní otázku neupravují a zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání brání tomu, aby unijní orgány mohly jednat bez časového omezení, v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku uvedl, že v projednávaném případě finanční nařízení ani prováděcí nařízení nestanoví lhůtu, ve které musí být oznámení o dluhu sděleno, a proto mu přísluší ověřit, zda Parlament splnil povinnosti, které mu vyplývají ze zásady přiměřené lhůty.

40 V bodech 47 a 49 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že doba, která uplynula mezi koncem poslaneckého mandátu navrhovatele v roce 1999 a dnem přijetí druhého rozhodnutí generálního tajemníka 7. října 2010, není zcela v souladu se zásadou přiměřené lhůty. Kromě toho se skutečnosti vytýkané dotčené osobě týkaly účetních dokladů, které měl Parlament již k dispozici a jeho pozornost, pokud jde o rizika pochybení, měl navíc upoutat dopis navrhovatele ze dne 13. července 1999, v němž žádal o vyjasnění podmínek náhrady výdajů na parlamentní asistenci.

41 Tribunál na základě uvedeného dospěl v bodě 50 napadeného rozsudku k závěru, že Parlament mohl zahájit kontrolu dříve a druhé rozhodnutí generálního tajemníka mohlo být také přijato dříve, takže Parlament nesplnil povinnosti, které mu vyplývaly ze zásady přiměřené lhůty.

42 Rozhodl však, že žalobní důvod vycházející z porušení zásady přiměřené lhůty musí být zamítnut, neboť takové porušení má za následek zrušení aktu takto stiženého vadou pouze tehdy, pokud ovlivnilo výkon práva na obhajobu adresáta tohoto aktu. Tribunál měl přitom v bodě 52 napadeného rozsudku za to, že v projednávaném případě navrhovatel ve svých vyjádřeních předložených na podporu tohoto porušení neuvedl žádný argument ohledně porušení práva na obhajobu.

43 V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 73a finančního nařízení stanoví obecné pravidlo upravující pětiletou promlčecí lhůtu u nároků Unie a ohledně počátku běhu této promlčecí lhůty odkazuje na prováděcí pravidla, která podle článku 183 tohoto nařízení přijímá Evropská komise.

44 Z těchto ustanovení zaprvé vyplývá, že samotného článku 73a finančního nařízení se bez jeho prováděcích pravidel nelze dovolávat za účelem prokázání, že je nárok Unie promlčen.

45 Zadruhé unijní zákonodárce měl při stanovení takového pravidla upravujícího pětiletou promlčecí lhůtu za to, že tato lhůta postačuje k tomu, aby chránila zájmy dlužníka ve světle požadavků zásad právní jistoty a legitimního očekávání a umožnila unijním orgánům, aby dosáhly vrácení neoprávněně vyplacených částek. Jak uvedl generální advokát v bodě 50 svého stanoviska, článek 73a finančního nařízení má časově omezit možnost vymáhat pohledávky Unie vůči třetím osobám, aby byla splněna zásada řádného finančního řízení. Prováděcí předpisy k pravidlu stanovenému v článku 73a mohou být proto přijaty pouze v souladu s těmito cíli.

46 V tomto ohledu článek 85b prováděcího nařízení stanoví počátek běhu promlčecí lhůty na den uplynutí lhůty oznámené dlužníkovi v oznámení o dluhu, tedy v aktu, kterým se zjištění pohledávky příslušnou schvalující osobou oznamuje dlužníkovi, jemuž je v souladu s článkem 78 prováděcího nařízení stanovena lhůta pro zaplacení.

47 Jak uvedl Tribunál v bodě 45 napadeného rozsudku, je třeba nicméně konstatovat, že finanční nařízení ani prováděcí nařízení nestanoví lhůtu, ve které je nutné ode dne vzniku dotčené pohledávky sdělit oznámení o dluhu.

48 Jak však bylo připomenuto v bodě 44 napadeného rozsudku, zásada právní jistoty vyžaduje, aby v případě, kdy platné předpisy danou právní otázku neupravují, dotyčné orgány přistoupily k tomuto sdělení v přiměřené lhůtě. Jinak by totiž příslušná schvalující osoba, jejímž úkolem je v oznámení o dluhu stanovit lhůtu pro zaplacení, která podle článku 85b prováděcího nařízení představuje počátek běhu promlčecí lhůty, mohla volně stanovit datum počátku běhu takové lhůty, které by nesouviselo s okamžikem vzniku dotčené pohledávky, což by bylo zjevně v rozporu se zásadou právní jistoty, jakož i s účelem článku 73a finančního nařízení.

49 V tomto ohledu je třeba v souvislosti s tímto článkem 73a uznat, že lhůtu pro sdělení oznámení o dluhu je třeba považovat za nepřiměřenou, pokud k tomuto sdělení dojde po více než pěti letech od okamžiku, kdy orgán byl za obvyklých okolností schopen uplatnit svůj nárok. Takový předpoklad může být vyvrácen, pokud dotčený orgán prokáže, že i přes řádnou péči, kterou vynaložil, lze jeho opožděné jednání přičíst chování dlužníka, a zejména jeho liknavosti nebo zlému úmyslu. V případě, že takový důkaz neexistuje, nezbývá než konstatovat, že daný orgán neplnil povinnosti, které mu vyplývaly ze zásady přiměřené lhůty.

50 V projednávané věci, jak uvedl Tribunál v bodech 46 až 50 napadeného rozsudku, Parlament přijal a sdělil navrhovateli druhé rozhodnutí generálního tajemníka a druhé oznámení o dluhu až v říjnu 2010, třebaže funkční období navrhovatele skončilo v roce 1999, třebaže si byl Parlament vědom dotčených skutečností od 18. března 2005, tedy ode dne, kdy obdržel závěrečnou zprávu OLAF, a třebaže měl před tímto datem k dispozici účetní doklady vztahující se k těmto skutečnostem. Tribunál při absenci důkazů o chování dotčené osoby, jež by mohly vysvětlit takové zpoždění, správně rozhodl, že Parlament v projednávané věci nesplnil povinnosti, které mu vyplývaly ze zásady přiměřené lhůty.

51 Avšak Tribunál tím, že v bodech 51 a 52 napadeného rozsudku rozhodl, že toto porušení zásady přiměřené lhůty nemá za následek zrušení druhého rozhodnutí generálního tajemníka, neboť navrhovatel neprokázal, že uvedené porušení ovlivnilo výkon práva na obhajobu, nesprávně posoudil důsledky, které je třeba vyvodit z porušení zásady přiměřené lhůty v případě, že unijní zákonodárce přijal ustanovení obecné povahy, podle kterého musí unijní orgány jednat ve stanovené lhůtě.

52 Unijní zákonodárce totiž přijetím obecného pravidla, jak bylo uvedeno v bodě 45 tohoto rozsudku, podle kterého, jak vyplývá z článku 73a finančního nařízení, se nároky Unie vůči třetím osobám promlčují po pěti letech, zamýšlel přiznat případným dlužníkům Unie záruku, že po uplynutí této lhůty nemůže být po nich v souladu s požadavky na právní jistotu a ochranu legitimního očekávání v zásadě požadováno navrácení takových dluhů, v souvislosti s kterými nemají povinnost prokazovat, že nejsou dlužníky.

53 Za účelem vyvození důsledků ze zjištění, že jeden z unijních orgánů porušil povinnosti, které mu vyplývaly ze zásady přiměřené lhůty, je tedy třeba přihlédnout k vůli takto jasně vyjádřené unijním zákonodárcem omezit dobu, po kterou mohou tyto orgány vymáhat nároky Unie od třetích osob.

54 S ohledem na požadavky právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, které jsou základem této vůle zákonodárce, je v projednávaném případě irelevantní judikatura připomenutá Tribunálem v bodě 51 napadeného rozsudku, podle níž porušení zásady přiměřené lhůty má za následek zrušení napadeného aktu pouze tehdy, pokud toto porušení ovlivnilo výkon práva na obhajobu.

55 Tribunál za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že v projednávané věci konstatoval, že Parlament nesplnil povinnosti, které mu vyplývaly ze zásady přiměřené lhůty, nemohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, rozhodnout, že se druhé rozhodnutí generálního tajemníka nezrušuje z důvodu, že navrhovatel netvrdil, že došlo porušení práva na obhajobu.

56 Z toho vyplývá, že Tribunál neprávem zamítl první žalobní důvod navrhovatele.

57 S ohledem na výše uvedené je třeba, aniž je nutné zkoumat ostatní argumenty a důvody účastníků řízení, napadený rozsudek v rozsahu, v němž se týká věci T-560/10, zrušit.

K žalobě před Tribunálem

58 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora může posledně uvedený sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

59 V projednávané věci má Soudní dvůr za to, že soudní řízení dovoluje rozhodnutí o žalobě na neplatnost podané R. Nencinim, a že je tudíž třeba vydat konečné rozhodnutí ve věci.

60 Prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatele, vycházejícímu z promlčení a porušení zásady přiměřené lhůty, musí být vyhověno z důvodů uvedených v bodech 48 až 50 tohoto rozsudku.

61 Druhé rozhodnutí generálního tajemníka a druhé oznámení o dluhu je proto nutné zrušit.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný nebo je-li tento kasační prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

63 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, který se na základě čl. 184 odst. 1 téhož řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle téhož ustanovení platí, že jeví-li se to vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Soudní dvůr rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

64 V projednávaném případě je třeba uvést, že navrhovatel neměl úspěch v návrhových žádáních svého kasačního opravného prostředku, jež se týkaly věci T-431/10. Evropský parlament naopak neměl úspěch ve svých výtkách v rámci kasačního opravného prostředku, jež se týkaly věci T-560/10. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení po sobě navzájem požadovali náhradu nákladů řízení, je třeba rozhodnout, že Parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených navrhovatelem v rámci tohoto řízení o kasačním opravném prostředku.

65 Náklady týkající se řízení v prvním stupni ve věci T-560/10 ponese Evropský parlament.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie, Nencini v. Parlament (T-431/10 a T-560/10, EU:T:2013:290), se zrušuje v rozsahu, v němž se týká věci T-560/10.

2) Rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 7. října 2010 o navrácení některých částek, jež byly Riccardu Nencinimu, bývalému poslanci Evropského parlamentu, vyplaceny na náhradu cestovních výdajů a výdajů na parlamentní asistenci, jakož i oznámení o dluhu generálního ředitele finančního ředitelství Evropského parlamentu č. 315653 ze dne 13. října 2010, se zrušují.

3) Evropský parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Riccardem Nencinim v rámci tohoto řízení o kasačním opravném prostředku.

4) Evropský parlament ponese náklady řízení v prvním stupni ve věci T-560/10.

5) Kasační opravný prostředek se ve zbývající části zamítá.

Podpisy.